

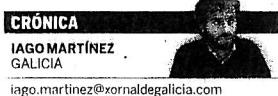

lolanda Zúñiga, Inma López Silva, María Xesús Nogueira (moderadora) e Alberto Lema, no Castelo da Santa Cruz, en Oleiros

AMADOR LORENZO

A primeira persoa ferida do plural

Lema, Zúñiga e López Silva abren en Oleiros o cuarto encontro de novos escritores

Nada teñen que ver entre si, non sendo que os tres viven en Vigo, son escritores e naceron na mesma década dos setenta. Traballan dende posiciones distintas e con programas ás veces antagónicos. Cada un arma as súas propias palabras e fura onde quere ou onde lle deixan. Postos a buscar unha primeira persoa do plural confortábel que partillar, un nós xeracional ou cultural ou de clase ou o que for, Alberto Lema (Bamiro, Vimianzo, 1975), lolanda Zúñiga (Vigo, 1975) e Inma López Silva (Santiago, 1978) tampouco se poñen de acordo. Para iso foran convidados ao cuarto Encontro de Novos Escritor@s que onte inaugurou no Castelo de Santa Cruz, en Oleiros. Para disentir.

Alberto Lema chegou tarde á publicación, pero non para. En dous anos asinou os poemas de *Plan defuga* (Estaleiro) e dous títulos de narrativa con sobreversión, a de Galaxia en galego e a de Caballo de Troya en castelán: *Unha puta percorre Europa e Sidecar*. Descre das xeracións, pero concede que son, se acaso, unha sorte de "pacto hobbesiano" que lles permite aos autores converter os rivais en compañeiros.

De propoñerse construír un *nós*, Le-
ma siábería por onde empezar. En Oleiros explicou que os seus viven un tempo histórico trino, marcado polas revoltas de 1968, "a última idade de ouro dos rebeldes liberdadores"; o inicio da Transición española en 1975, "a inauguracion da liberdade concedida, non conquistada"; e a caída do muro de Berlín en 1989, "a segunda morte de Deus". Tamén que a súa xeración podería describirse así: *A teta sobre o sol* (1996), de Olga Novo; *Os hemisferios* (2006), de María do Ce-
breiro; *Alas no imperio* (2004), de Daniel Salgado; *Humidosas* (1997), de Emma Couceiro; e *Tres segundos de memoria* (2006), de Diego Ameixiras.

lolanda Zúñiga, polo contrario, sabe cando naceu pero non a que xeración pertence. O seu tempo histórico está, máis que en Berlín ou nas barricadas de París, na tecnoloxía e nas viaxes, nas organizacións non gubernamentais, no hip hop ou en serlle infiel á literatura coa primeira pantalla que pase. "En atragoarse de trapallada". Na certeza de que "ningún de nós é analfabeto".

De escoller, a autora de *Vidas post-it* (Xerais, 2007) e *Amor, amén* (Xerais, 2009) acaróouse a Agustín Fernández Mallo, Cormac McCarthy, Kiko Neves, O'Leo, Leopoldo María Panero ou Luis García Montero. Fóra do O'Leo, un amo maior, ou Kiko Neves, que a adianta en

Tres autores dos setenta, tres formas de discutir o colectivo

seis, ningún deles é do seu tempo. A maioría sácanlle un par de décadas. Son, porén, os seus "contemporáneos".

A más nova dos tres, Inma López Silva, foi a primeira en publicar. Aos catorce anos padeceu, coma ela di, "o debate entre a xeración dos oitenta e a dos noventa", e aos trinta xa non quere sentir falar de xeracións nin de grupos literarios. Retrátase "tremendamente individualista" ainda que comparta con Zúñiga o gusto pola "trapallada" – "Belén Esteban, a revista *Hola!*, o teatro e os cómics" –, e asegura ter máis trato cos autores que se abeiran aos sesenta que cos trinteneiros como ela: "Fago activismo con quien quero e non con quien se supón que debo".

Se cadra, a cerna da cuestión non es-
teña nin no desmantelamento do bloque soviético nin nas reposições serodias de *Verano azul*. Nin na retranca de O'Leo nin na nocilla de Fernández Mallo. Tal-
vez a ferida da primeira persoa do plural estea na confesión de Lema, "fascinado pola celebración do individualismo sen culpa" de Inma López Silva. "Eu teño culpa", dixo, severo. "Non se se é cató-
lica ou marxista, pero é culpa". ■